

i Forbindelse med denne Billethandel, foranlediger meget let, at netop det brede Lag ikke vil være i Stand til at besøge Teatret, fordi Billetpriisen derved skrues op, og naar man oven i Købet ved, at Teatret og Billethandlerne arbejder i en vis Forbindelse med hinanden, har man Lov til at være lidt forstemt. Skulde det ikke være muligt at raade Bod paa denne i og for sig ikke uvæsentlige Ting, naar vi i det hele skal underkaste Det kongelige Teaters Forhold en grundig Overvejelse, saa at vi, naar vi naar til Udgangen af næste Aar, var i Stand til at staa rustede med de Vaaben, vi behøver for at kunne planlægge, hvad der kræves for at varetage vor nationale Scenes og Publikums Tarv.

Mads Larsen: Det er sikkert erkendt fra alle Sider, at det er i højeste Grad nødvendigt, at der snarest muligt tilvejebringes en Ordning af Det kongelige Teaters Forhold. Jeg er ikke helt enig med det ærede Medlem, der talte for et Øjeblik siden (A. C. Meyer), naar han vil yde Teatret al mulig Anerkendelse for det, det har ført frem. Jeg mener, at det ikke har været helt uden Plet og Lyde, tværtimod, man kunde indvende adskilligt. Men jeg skal ikke i dette Øjeblik komme nærmere ind paa at begrunde dette. Der maa sikkert tilvejebringes en Ordning, der kan give et baade kunstnerisk og navnlig finansielt mere tilfredsstillende Resultat, end den nuværende Ordning har givet, men det maa indrømmes, at de nuværende Forhold er af en saa vanskelig Karakter, at det vil være saa godt som umuligt i dette Øjeblik at gennemføre en Ordning, hvorved der, enten det sker under den ene eller den anden Form, vil kunne lade sig tilvejebringe noget tilfredsstillende, nemlig en Adskillelse af Skuespillet fra de to andre Kunstarter: Operaen og Balletten. Naar jeg paa mit Partis Vegne derfor kan anbefale det her foreliggende Lovforslag om en Forlængelse af Revisionsfristen, maa jeg paa det mest indtrængende samtidig anmode den højtærede Minister om straks at gaa i Gang med Forberedelsen af en endelig Løsning, thi den yderligere Frist, der her gives, er ikke en Gang 2 Aar, og det er utvivlsomt, at hvis vi skal fremsætte Forslag om en ny Ordning inden Udgangen af 1916, maa der meget snart begyndes paa Forberedelserne. Der er jo her mange Forhold, der maa ændres betydeligt, og de mange Mennesker, der er knyttede til Nationalscenen, med hvad der-

til hører, maa i god Tid have Besked om, hvordan den fremtidige Ordning bliver.

Skulde der ikke vise sig en Mulighed for en endnu bedre Løsning, vil jeg henstille til den højtærede Minister at overveje og undersøge og muligvis arbejde hen imod den Ordning, jeg har tilladt mig at pege paa allerede under Finanslovsforslagets første Behandling i Fjor, nemlig den, at Staten overlader den nuværende Teaterbygning til de to Kunstarter, Opera og Ballet, og samtidig siger til dem: Det er et stort Offer, Staten bringer, men i Fremtiden maa disse Kunstarter kunne klare sig med den Støtte, man derved har givet dem. Det vilde med andre Ord sige, at Staten kunde spare det Tilskud, som er stadig stigende. Heller ikke jeg underkender den opdragende Betydning, som en god Scene, god Skuespilkunst og i det hele god Kunst i de forskellige Retninger kan have for vort Folk, men det er efter min Opfattelse uforvarsligt vedblivende at yde et saa uhyre stort Tilskud som det, der her ydes, og det ser efter de Oplysninger, den højtærede Finansminister lige har givet, ud til, at Tallene kan blive endnu større i Fremtiden, hvis der ikke sker en gennemgribende Forandring. Det egentlige Skuespil maatte derefter blive de private Teatres Sag. Her er jo mange gode private Teatre, baade henset til de Bygninger, der forefindes, og til de Kunstnere, der er knyttede til dem, og disse vil kunne suppleres, naar de Skuespillere, der nu er knyttede til Det kongelige Teaters Scene, løses derfra, saa at de kan knyttes til de private Teatre. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det da meget let kan lykkes disse private Teatre at fremføre virkelig god Skuespilkunst her i København paa en saadan Maade og under saadanne Vilkaar, at det bliver adskilligt mere tilfredsstillende og af større Betydning end det, der paa dette Omraade hidtil er præsteret af Det kongelige Teater.

Jeg vil til Slutning sige, at naar vi under de givne Forhold ikke har turdet modsætte os, at Fristen for den endelige Ordning af Det kongelige Teaters Forhold forlænges, betyder det ikke, at vi, hvis man lader alt gaa i den gamle Slendrian, ogsaa i Fremtiden vil gaa med til saadanne Udsættelser som den, vi nu af forskellige Aarsager har været nødt til at gaa med til, og derved skyde Afgørelsen ud. Jeg er saa fuldstændig paa det rene med, at det i høj Grad er nødvendigt, at der her sker en Forandring, at jeg meget vel kunde tænke mig, hvis de 2 Aar, vi nu faar til at forberede den endelige Løsning, løber